

43. Sorgens makt.

1. Liten Kerstin gråter tårar, hon gråter blod,
hon gråter sin fästeman ur svartan jord.
Hon gråter efter honom uti löndom.
2. Han klappar på dörren med fingrarne små:
”Statt upp, liten Kerstin, tag låsen ifrå!” —
3. ”Med ingen haver jag stämman satt,
och ingen släpper jag in om natt!” —
4. ”Statt upp, liten Kerstin, tag låsen ifrå,
jag är den ungersven, du förr så hållit å!”

5. Så hastelig månde jungfrun uppstå,
så lätt tager hon den låsen ifrå.
6. Så satte hon honom på rödan guldstol,
han var så svart som den svartaste jord.
7. Hon tvådde hans fötter i klaraste vin,
och efter torka hon med det fina hermelin.
8. Så lade de sig i sängen ner,
de talade så mycket, de sovo inte mer.
9. ”Hör du, liten Kerstin, gråt icke efter mig,
jag kommer aldrig mera på jorden till dig.
10. Och hanarna börja nu att gala,
de döde få ej längre hemma vara.”
11. Jungfrun steg upp, tog på sig sina skor,
så följde hon den döde över långan skog.
12. Och när de kommo fram till kyrkogård,
då började försvinna hans fagergula hår.
13. När jungfrun såg, hur månen upprann,
så hastelig den döde från henne försvann.
14. Då satte hon sig ned uppå hans grav:
”Och här skall jag sitta, tills Herren Gud mig tar.”
15. Då hördes svara den ungersven:
”Och hör du, liten Kerstin, gå hem igen.

16. För var gång du gråter med sorgset mod,
min kista bliver full utav blod.

17. Men var gång du är i hjärtat glad,
min kista hon bliver full av rosors blad.”
Hon gråter efter honom uti löndom.